

Grin i vintermørket

Så er jul, nytår, fastelavn og sandsynligvis også vinterferie overstået og på trods af den milde vinter, længes vi vel alle efter lyse aftener og varme eftermiddage i solen. Der er kort sagt ikke så meget at grine af som vinterbleg gennemsnitsdansker. Det kan vi selvfølgelig ikke sidde overhørig her på redaktionen, og vi har derfor valgt at lade denne årgangs temanummer omhandle komediegenren i nogle af dens mange afskygninger.

Vi griner rigtig meget i biografen. Filmmediet træder for alvor i karakter som social begivenhed og vellykket eskapisme, når man skraldgriner sammen med hundredvis af andre anonyme biografgængere. Af sammen grund betragtes komedien alt for ofte som anti-intellektuel og lettere underlødige, men man skal ikke snakke med særlig mange filmfolk, før der tegner sig et helt andet billede: Den gode komedie kræver i den grad tankevirkosomhed, og der findes vel ingen anden genre, der har været ude for så mange mislykkede forsøg som netop den. Det er kort sagt rigtigt svært at lave en velfungerende komedie.

Det er også svært at skrive indsigtfuldt om komedien. Det er en gammel sandhed, at vittigheder ikke vinder ved at skulle forklares, eller mere præcist: De mister det komiske element i det øjeblik, vi stiller os på afstand og forsøger at udrede. Det skal da også understreges, at vi ikke i 16:9 nr. 20 har ambitioner om at være hylende morsomme. Vi har tværtimod som altid iført os de skarpeste briller i skuffen og forsøgt at beskrive og analysere, koldt og kynisk, nogle af de elementer, der kendetegner komedien og dens udøvere. Det være sig Lars von Trier, Wikke og Rasmussen, Kubrick eller brødrene Farrelly; vi forsøger at forstå komedien vel vidende, at det komiske i det projekt trods alt er til at overse.

Så selv om 16:9's temanummer 2007 trods alt ikke for alvor får nogen til at trække på smilebåndet eller får vintermørket til at fortrække, så rigtig god fornøjelse her fra og husk at *Prætereia censeo* som altid venter for enden af regnbuen.

Og så et stort tillykke. Endelig lykkedes det for Martin Scorsese at få sin velfortjente Oscar-statuetten, og selv om der her på redaktionen er enighed om, at *The Departed* langt fra er 'årgangs-Scorsese', så under vi ham alle klapsalverne og den lille figur til boghylden hjemme på Manhattan. En anden, der i den grad fortjener en Oscar, er Ennio Morricone. Hvor utroligt det end lyder, så har manden bag musikken til Leones westerns og meget, meget andet aldrig vundet. Til Oscarfesten 2007 blev han betænkt med en Æres-Oscar som et plaster på såret, men alligevel...Den manglende Oscar til en af de mest idiosynkratiske og banebrydende filmkomponister nogensinde, minder igen én om, hvor tvivlsomt et kvalitetsparameter de årlige uddelinger i Hollywood er.

Martin Scorsese med sin længe ventede Oscar.

 [Udskriv denne artikel](#)

 [Gem/åben denne artikel som PDF](#)

 [Gem/åben hele nummeret som PDF](#)

16:9 - februar 2007 - 5. årgang - nummer 20

Udgives med støtte fra Det Danske Filminstitut samt Kulturministeriets bevilling til almenkulturelle tidsskrifter.
ISSN: 1603-5194. Copyright © 2002-07. Alle rettigheder reserveret.